

Jak šel provázek do světa

Alena Vajdánková

Šel? Snad se šinul, vlekl nebo plazil. Do jakého světa? Pohádkového, reálného či do toho, který si představuji, když zavřu oči? A jaký to bude provázek? A co takový provázek může ve světě zažít a vidět? Co by na náš svět říkal? Líbil by se mu, nelíbil? A může se vůbec provázek vydat do světa?

Právě teď mám na svých botách dva páry běžových provázků s korálky. Za tu dobu, co jsme spolu, jsem je zvládla protáhnout kdejakou kaluží a blátem, tudíž běžová už není běžovou, jeden korálek se ztratil, což možná není na škodu, jelikož zvuk o sebe t'ukajících korálků nechal málokoho chladným... Úplně vážně však říkám, že by MÉ provázky mohly klidně napsat cestopis. Boty jsem si totiž koupila asi před rokem v Estonsku, v druhém největším městě Tartu.

Kromě tohoto malebného města viděly provázky již spoustu zajímavých míst a místeček, hradů a zámků, jeskyně, estonskou svatbu, Rigu, soba, spoustu lebek v Kostnici u sv. Jakuba, Špilberk, funkcionalistický Zlín, mé rodné město Slušovice, mou Alma mater a Kundu, což je mimochodem opravdu ošklivé estonské město.

Rovněž ochutnaly déšť a prach, vodu ze Severního moře, do které jsem nutně potřebovala dát ruku a zkusit teplotu vody, písek, bláto a taky ty výborné zákusky z kavárny u Wenera.

Co si o světě asi myslí? Možná že je uspěchaný a lépe vypadá než chutná. Ale určitě se jim nelíbilo to psí hovínko, do kterého jsem kdysi dávno šlápla...

A vůbec, přemýšleli jste, lidičkové, někdy nad tím, kde již všude byly vaše tkaničky na botách či provázky od fotoaparátů?

Jak šel Provázek do světa

Petra Brychtová

Provázkové byli odjakživa velcí cestovatelé. Aby taky ne, když jejich příbuzenstvo je rozeseťo po celém světě. Všude přece najdeme spoustu provázků, tkaniček, šňůrek a lan. Už ve starověké Číně a Egyptě se významně zapsali do historie, když jejich předkové, především silná Lana, pomáhali při stavbách pyramid a paláců. Provázkové se plavili na lodích po mořích a oceánech, kde měli na starosti hlavně správné napnutí plachet, a objevili Ameriku! Účastnili se slavných i neslavných bitev přivázaní na tětívách luků a přesnou rukou lučištníka vysílali šíp na vytyčený cíl. Zastávali ale i obyčejné každodenní úkoly, když např. tahali ze studny vodu nebo zvonili na kostele poledne. Provázkové jsou zkrátka rodina s hlubokou historií a jsou na ni také náležitě pyšní. I u nás doma jich pár žije. Nejednou nám pomohli vytáhnout auto z vánice nebo na slunci usušit vyprané prádlo. Potkáváme je každý den a už si to ani neuvědomujeme.

Největším cestovatelem u nás je však Provázek Tkanička. Už je to dávno, co jsem si ho donesla domů v krabici, která voněla novými botami. Bylo na něm vidět, že by si tam klidně rád ještě nějakou dobu poležel. Ale to mě, jeho novou majitelku, vůbec nezajímalo. Hned jsem do bot vklouzla, Provázek jsem jak se patří zavázala a upalovala ven. Provázek ale svou cestovatelskou nelibost dával silně najevo. Nejednou jsem o něj zakopla a rozbila si

koleno, jindy mi zase zalezl do jízdniho kola a taktak, že jsem zůstala na silnici a neskončila v příkopu. Časem se mu ale cestování začalo líbit. Projel se mnou mnoho zemí. Viděl krásu italských měst a kopců, nádherné hory Albánie, rakouské vodopády a estonské bažiny, ruské paláce, finskou zimu a švédské přímořské ostrovy. Na vlastní kůži okusil anglický déšť a španělské horko. Prošel izraelskou pouští a viděl Palestinu, obehnanou vysokou zdí. V Portugalsku žasl nad nádherou zapadajícího slunce v přístavu, zatímco v Lotyšsku se stihl sotva otočit na nádraží. Cestování se mu tak zalíbilo, že ho sama musím krotit. Kolikrát už mě přemlouval, abych se znovu vydala na cestu. A já ho zatím, k libosti či nelibosti ostatních, vždycky poslechla. Ale vůbec toho nelituji. Každý má přece toho svého pana Provázka někde jinde... Jen mně se zrovna usadil do těch neposedných bot.